

балжкътъ прѣдъ вратата и излѣзе прѣдъ начальника на за-
пѣтатата.

— О, Дябко, отъ дѣ ся намѣри и ты тукъ рече Се-
лимъ ага.

— Тяхъ! Не станъ нищо! Добръ ги издѣбихъ азъ тѣхъ,
ама ся вижда че не ся смѣили да туратъ кракъ вѣтрѣ!

— Отъ кога ги дѣбнешъ?

— Отъ снощи още.

— Ами здраво ли си гледашъ работѣтъ?

— Ехъ, до колкото можъ Неджипъ ага.

— Ами кои бѣхъ?

— Двама непознаты; пръвъ пѣтъ ги видѣхъ вчера, и
помирисахъ работѣтъ отъ нѣкои приказки, които ги чухъ
да си приказватъ, въ едно отъ кафенетата дѣто ся съби-
ратъ пріятелитѣ ни.

— Ами защо ли не сѣ влѣзли вѣтрѣ?

— Да ви кажъ ли; азъ бѣхъ ся скрилъ долу задъ он-
зи жгълъ; видѣхъ ги като пияхъ ключовѣтъ, но на ча-
сѣтъ когато ся приготвихъ да влѣзѣтъ въ ключѣтъ (ка-
панѣтъ) и азъ ся приготвихъ да извикамъ, видѣхъ ги че
исчезнахъ като дымъ, и чухъ и дѣда, е тогозь, че иде
тичишкомъ; впуснахъ ся и азъ като свѣткавица подирѣ
имъ, ама нито дырѣкъ не можѣхъ да намѣрѣмъ; но както ми
ся струва, тѣ трѣба да сѣ ся вмѣкнали тука вънъ въ
джаміѣтъ, и ако не си считате трудѣтъ, Неджипъ ага, да
идемъ да видимъ.

— Да идемъ! рече началникътъ на запѣтатата. Послѣ ся
обърнѣкъ къмъ стареца пазовантинъ, та го попыта.

— На кого е, Селимъ ага, тая златарница?

— На единъ Ерменецъ.

— На кого?

— Не помнѣмъ. Но до неймъ дѣто е, маазата е на челеби
Ариста.